

*Odile Jordan,
deelnemer aan
School at Sea 2015/2016*

School at Sea 2015-2016

Er zijn verschillende redenen voor mijn enthousiasme als het gaat om mijn deelname aan School at Sea. Ten eerste is het een kans om de wereld te zien en op avontuur te gaan, wat eigenlijk al genoeg reden is, want hoeveel vijftienjarigen kunnen nou zeggen dat ze de halve wereld over gaan varen? Maar misschien wel de belangrijkste reden is dat het een alternatief vormt voor school (en wat voor een).

School zoals het nu is voelt, als ik heel eerlijk ben, meer als een beperking dan een privilege. Het is een verplichte tijdsbesteding aan 'algemene kennis' die op geen manier is aangepast op wie ik ben, of wat mijn dromen en toekomstplannen zijn. In de vierde klas is dat probleem natuurlijk gedeeltelijk opgelost, na het maken van mijn profielkeuze, maar de lessen die ik dan heb blijven hetzelfde. Het voelt bijna alsof het niet gaat om nieuwe dingen leren, maar om dat één tiende puntje dat bepaalt of ik overga of niet. Het slagingspercentage van de school, om het zo maar te zeggen. Alle oprechte interesses die ik heb, moeten plaatsmaken voor mijn schoolprestaties. Schoolprestaties die bestaan uit cijfers waar ik niet meer voor hoeft te doen dan een hoop informatie in mijn kortetermijngeheugen stampen, het er tijdens de toets uitpersen, en het daarna weer vergeten. En vaak valt de motivatie voor dat stampen al snel weg, waardoor ik nog regelmatig onvoldoendes haal ook.

Zelfs als ik toch geïnteresseerd ben door die informatie, ben ik te druk met andere vakken en docenten met hun huiswerk, waardoor ik uiteindelijk niets met die interesse doe. Daar is geen tijd of energie voor. Geen ruimte om me ergens echt in te verdiepen, want als de toets eenmaal is gemaakt wordt er voor me besloten dat ik genoeg heb 'geleerd' en dan moet ik verder met het volgende onderwerp. Het is geen ontdekken en ervaren, maar de theorie en het zogenaamde 'inzicht' (ofwel de techniek voor het toepassen van de theorie) uit mijn hoofd leren. Docenten die hun lesjes afdraaien en teksten uit het boek oplezen, maar die vervolgens wel verwachten dat je 'inzet en motivatie' toont, en er maar op blijven hameren dat er een eind moet komen aan de zesjescultuur. Het is natuurlijk wel gezellig in de klas, er zijn wel docenten die het anders aanpakken en ik leer natuurlijk ook wel over van alles, maar niet op de manier waarop ik het zo graag zou willen.

Als ik dan lees over een zes maanden lange reis over de Atlantische Oceaan, een half jaar waarin ik zelfstandig mijn schoolwerk kan maken en zelf mag uitzoeken hoe het zit met de theorie, nieuwe dingen en mensen kan leren kennen, andere plekken ontdekken, de vrijheid krijg om op mijn eigen manier te leren, dan lijkt het alleen maar logisch dat ik dit zo graag wil. Geen twijfel over mogelijk. Het idee alleen al veroorzaakt een gevoel van opwinding en avontuurlijkheid, nieuwsgierigheid naar alles wat ik nog niet ken, en dat is heel veel. 'Jeugdige enthousiasme', misschien wel overmoed of naïviteit, maar juist die leergierigheid is wat ik op school niet kwijt kan en bij School at Sea wel. Ik krijg de stof aangeboden, en ervaar hem in de praktijk. Ik leer tijdens het doen, in plaats van dat ik tot mijn achttiende in een lokaaltje word gezet en alle theorie uit mijn hoofd moet kennen voordat ik het eens een keertje zelf mag gaan ervaren. En ook naast het schoolprogramma krijg ik de kans ervaringen op te doen waar ik van zal leren. Het meemaken van andere culturen, het leren zeilen, het leven op een schip, een lange tijd zonder mijn familie zijn, al die dingen tellen net zo zwaar mee. Het hele programma vormt één grote levenservaring die ik voor geen goud wil missen. De volgende kans op zoiets komt misschien pas veel later, als ik deze jaren al lang achter de rug heb, en dus moet ik hem met beide handen aangrijpen. Als ik dan toch zoveel te klagen heb over mijn schoolleven, kan ik er maar beter verandering in brengen, en nu weet ik hoe ik dat kan doen: door mee te gaan met School at Sea.